

Sygn. akt II CZ 63/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

SSA Barbara Trębska

w sprawie z wniosku D. J.
przy uczestnictwie K. J.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2014 r.,
zażalenia uczestniczki postępowania
na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 27 maja 2014 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 27 maja 2014 r. sprawdził z urzędu wartość przedmiotu sporu, ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia i odrzucił skargę kasacyjną K. J. na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie o podział majątku wspólnego. Podkreślił, że w niniejszej sprawie skarżąca oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 156.343,29 zł, ale oznaczenie to jest nieprawidłowe. Skarżąca wywodzi bowiem, że Sąd nie uwzględnił nakładów poczynionych przez nią na majątek wspólny w łącznej wysokości 76.343,29 zł.

K. J. w zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego zarzuciła naruszenie art. 519¹ § 2 oraz art. 566, 567 § 3 w związku z art. 684 k.p.c. przez przyjęcie błędnego poglądu, że przy ustalaniu wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej, kwestionującej sposób obliczenia wartości majątku osobistego przeznaczonego w całości na nabycie znacznej części majątku wspólnego małżonków, rozstrzygające znaczenie ma orzeczona zaskarżonym postanowieniem wysokość spłat z tego tytułu na rzecz drugiego małżonka, a nie wartość tego majątku wynikająca z przyjęcia kwestionowanej zasady jego obliczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

K. J. (uczestniczka postępowania) w skardze kasacyjnej na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 28 stycznia 2014 r. jako wartość przedmiotu zaskarżenia podała kwotę 156.343,29 zł. W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazała, że na tę kwotę składa się nakład uczestniczki z majątku odrębnego na majątek wspólny, wynoszący 79.500 zł w chwili jego dokonywania, który powinien być oszacowany na kwotę 147.220 zł (200.000 zł x 73,6%) oraz wysokość spłaty kredytu hipotecznego w okresie od daty rozwodu do daty ustalenia pozostałej kwoty kredytu do spłaty, które wynosi 9.123,29 zł. Sąd Okręgowy, kwestionując to wyliczenie, powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 r., IV CSK 98/13 (niepubl.), zgodnie z którym oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego w sprawach działowych pozostaje w ścisłej zależności od wyników postępowania w tych sprawach i nie przesądza jej

wartość przedmiotu podziału. Określa ją natomiast wartość przedmiotu kwestionowanego w skardze kasacyjnej rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji. W sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami oraz w sprawach o zniesienie współwłasności i dział spadku wartością przedmiotu zaskarżenia jest wartość poszczególnych rzeczy i praw, których objęcie lub nieobjęcie rozstrzygnięciem sądu albo sposób podziału kwestionuje skarżący, a także wartość roszczeń dochodzonych w sprawie, będących przedmiotem zaskarżenia. Z reguły więc, nawet jeżeli skarżący kwestionuje orzeczenie w całości, wartość ta nie przekracza jego udziału w dzielonym majątku. Wyjątkowo jedynie, gdy uczestnik kwestionuje zasadę podziału i rzutuje to na wartość przedmiotu zaskarżenia, to może być ona wyższa. Powołane postanowienie Sądu Najwyższego jest oczywiście prawidłowe, nie uzasadnia jednak dokonanej przez Sąd Okręgowy z urzędu weryfikacji wartości przedmiotu zaskarżenia. Sąd Okręgowy przyjął bowiem wartość nominalną nakładu z majątku odrębnego (obecnie osobistego) na majątek wspólny, podczas gdy uczestniczka w skardze kasacyjnej kwestionuje podstawę oszacowania wartości nakładu, która - jej zdaniem - powinna być zwaloryzowana, zarzucając naruszenie prawa materialnego (art. 33 pkt 1 w związku z art. 46 k.r.o.). Trafny jest w tej sytuacji zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 519¹ § 2 k.p.c. Nie doszło natomiast do naruszenia art. 566 k.p.c. O naruszeniu art. 567 § 3 w związku z art. 684 k.p.c. można zaś mówić jedynie w związku z zarzutem naruszenia art. 519¹ § 2 k.p.c.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c.).